

„Tudi le-to vama dam“, reče krščanski junak;
 „pa ostanem kristijan in nikdar ne bom turek.

Sedaj s sabljo odsekata glavo otroku. Dušo malega mučenca pa so gotovo angelji takoj pevaje spremili pred božji prestol, kjer se bo z angelji veselila na veke.

Pomladansko jutro.

Za mano ostani zidovje,
 Iz mesta radosten hitim;
 Čez travnik, polje in gorovje
 Od holma do holma hitim.

Fr. Levstik.

„Gurij kaže duri“, pravi slovenski pregovor. In to tudi po resnici. Solnčna gorkota je razpodila dolgočasne megle, ki so se vso zimo vlačile semtertje. Mrzlotni vetrovi so utihnili in prijetna sapa pihlja zunaj ter se igra z mladostnim listjem. Kako mično nas kličejo na prosto ptički, ki so se po dolgi zimi vrnili k nam! Vsa narava nas vabi s svojo pomladansko lepoto na prosto. Odložimo torej svoje skrbi ter hitimo pod milo nebo! Vstanimo! Nočni čuvaj je že naznanil tretjo uro, potem pa legel k sladkemu počitku, ker je celo noč čul ter hodil po vasi. Pojdimo na polje, da se razvedrimo, in da se prsi navžijejo pomladanskega zraka! Najprej moramo iti skozi vas. Kako je še vse tiho po vasi! Le pes, privezan na verigi, nekoliko zarenčí, ko gremo mimo njega, toda kmalu se zopet pomiri.

Že ugaša na modrem nebu zvezda za zvezdo, čarobna luna izgublja svojo svetlobo in jutranja zarja zlatí nebo in najvišje vrhove gorâ. Lepo se leskečejo glave snežnikov v jutranji zarji. Visoko nad nami žvrgoli škrjanček in veselo vriskaje vabi ves svet, naj se vendar veseli mladoletja. Za njim se jamejo oglašati druge ptičice po drevju in grmovju tako glasno, tako radostno!

Gospodar se prikaže na dvorišču, zvedavo gleda na nebo, kakšno bo neki danes vreme? Potem pokliče

hlapca, da bota šla sejat v „Senožet“. Toda hlapcu se še prerano zdi gospodarjevo klicanje; obrne se in nekoliko zamrmra. Ali kaj mu pomaga to mrmranje; vstati mora, pa je konec besedij. Ves zaspan pride v hlev, dá živini klaje in gre z gospodarjem v Senožet. Kmalu se tudi hlapec zdrami, se navžije svežega zraka in ves je prenovljen in vesel kakor škrjanček v zraku, ki velí kmetiču: „Delaj, delaj; orji, orji; sej, sej; vrzi, vrzi!“ Kmetič prične delo v imenu Jezusovem, da bo obrodilo stoterni sad in da bo Bog obvaroval njivo vsake preteče ji nevarnosti. Prične se živahno gibanje po vsej naravi. V dvor prikoraka gospod — petelin s svojo družbo, veselo oznanuje pomladansko jutro. Trepne s perutnico in glasno zapoje: „Kikeriki“. Potem se postavi pred hišna vrata, kokataje prosi zajutrka gospodinjo, ki se je ravno prikazala na hišnem pragu. Nato gre s svojo družino konec hiše kopat se v pesek.

Tudi pastirja je zbudil petelin iz sladkega spanja. Vesel dospe po stopnicah v hlev, kjer ga pozdravljajo liska, čada in dima, same dobre znanke. Danes pojdejo prvič na pašo. Pastir položi pred hlev blagoslovljeno leskovo šibo, da, ko pojde živina čez njo, bo celo leto zdrava in da se ji ne prigodi kaka nesreča na paši. Tako izroči pastir svojo čredo božjemu varstvu. Veselo vriskaje in žvižgaje jo žene potem na pašo. Tudi živina poskakuje od veselja, da ji je dal Stvarnik učakati ljube pomladi.

Bližamo se gozdu. Že od daleč nas pozdravljajo ptičice s svojim petjem, nekatere bolj tiho, druge bolj glasno, kakor je to potreba pri lepi glasbi. Toliko jih je, vsaka svojo žvrgolé in vendar si ne pridejo kar nič navskriž; vsaka zase in vse skupno se tako prijetno glasé! Le kos hoče preupiti vse druge, in tudi kukavica bi rada, da naj jo še posebej poslušamo ter celó skrbno štejemo njene glase. In koliko si dajo opravila te ljube živalice! Nekatere si pripravljajo gnezda po drevesih, druge si pa iščejo hrane. Oh, kako lepo, kako radostno je tu v gozdu! Kaj pa to nežno zelenje, posebno bukovo; oj, kako čarobno je v blesku jutranjega solnca! In te ljubke cvetlice tam na obrežju — ali jih bote mar prezrli te mile hčerke spomladi?

Pot od gozda nas pelje čez travnike in polje. Kako življenje je na travniku! Pisani metulji se podé od cvetke do cvetke; bučelice srkajo sladki med in ga nosijo domov. Po zraku brenči drugi krilati mrčes, po travi pa skakljajo dolgonoge kobilice.

Pač lepo je pomladansko jutro! Vse se giblje, hvali in slavi Stvarnika, kateri je dal vsaki stvari življenje. Tudi mi ga slavimo, da nam je dal dočakati zaželeno pomlad. Pozdravljajmo jo s pesnikom, ki pravi:

„Zatorej pozdravljena bodi pomlad,
Pozdravljena tisočkrat bodi!
Minila je zima, šla je od nas,
Že vzela slovo je povsodi.“

Bogdan Slavko.

Venec legend.

(Nabral Fr. Kralj.)

9. Pelin.

Zopet niste z menoj zadovoljni, ker vam ponujam grenko rastlino. Ponujam jo ravno ne, dasi bi je ne mogel nikdar dovolj ponujati, toliko je vredna ta rastlinica.

Pa poslušajte legendo o njej!

Pojdimo na goro Kalvarijo v onem strašnem času, ko se je vršila najtožnejša dogodba na svetu, ko je umiral naš Odrešenik na lesu križa.

Pod križem pa je rasel pelin, ki tedaj še ni imel tako grenkega okusa. Tresel se je žalosti tudi on nad grozovitostjo ljudij, da ni mogel pomoči svojemu Stvarniku.

Kar zavpije véliki Trpin: „Žejen sem!“ In dali so mu žolča in kisa piti. Tedaj pa je nekaj kapljic kanilo na pelin in zgrozil se je, ko je okusil pijačo, katero nudijo ljudje Bogu. Veselo je vendar posrkal žolč, češ, da bom tudi jaz kaj trpel mesto svojega Boga in Stvarnika.